

בבית המשפט העליון

רע"א 9305/09

לפני: כבוד הנשיא א' גרוניס

המבקש: עו"ד אריה חגי

נגד

המשיבים: 1. עו"ד יוסף אלברק – מפרק החברה הכלכלית
פרדס חנה כרכור בע"מ (בפירוק)
2. כונס הנכסים הרשמי

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי
חיפה מיום 14.05.2008 בתיק [פשר 179/08](#) שניתנה על ידי
כבוד השופט ג' גינת

בשם המבקש: עו"ד שרה גולדין

בשם המשיב 1: בעצמו

בשם המשיב 2: עו"ד רחל שני-שרפסקי; עו"ד טובה פריש

חקיקה שאוזכרה:

[פקודת פשיטת הרגל \[נוסח חדש\], תש"ם-1980: סע' 71\(ב\)](#)

[פקודת החברות \[נוסח חדש\], תשמ"ג-1983: סע' 353, 354\(ה\)](#)

[תקנות החברות \(פירוק\), תשמ"ז-1987: סע' 53](#)

פסק-דין

1. לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד סגן הנשיא ג' גינת) מיום 14.5.2008, שבה נדחה ערעור המבקש על החלטת המשיב 1 (להלן: המפרק), המשמש כמפרק החברה הכלכלית פרדס חנה-כרכור בע"מ (בפירוק) (להלן: החברה), לדחות את תביעת החוב של המבקש מפאת איחור במועד הגשתה. בית המשפט המחוזי קבע כי לא מתקיימים במקרה דנא התנאים הקבועים [בסעיף 71\(ב\)](#) [לפקודת פשיטת הרגל](#) [נוסח משולב], התש"ס-1980 (להלן: פקודת פשיטת הרגל), להארכת מועד להגשת תביעת חוב, ומכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

2. מקורה של תביעת החוב, העומדת על סך של כ-337,000 ש"ח, הוא בשירותים משפטיים שנתן המבקש לחברה. הצו לפירוק החברה ניתן ביום 12.6.2006, ופורסם ברשומות ביום 3.7.2006. [סעיף 71\(ב\)](#) [לפקודת פשיטת הרגל](#) קובע כי המועד להגשת תביעת חוב הוא שישה חודשים ממועד מתן צו הכינוס. בהתאם להוראת [סעיף 353](#) [לפקודת החברות](#) [נוסח חדש], התשמ"ג-1983, הוראה זו חלה גם לגבי חברות בהליך פירוק. באשר לחברות, המועד שממנו מתחילה להימנות התקופה להגשת תביעת החוב, הוא מועד מתן צו הפירוק (זאת, בהתאם להוראות [תקנה 53](#) [לתקנות החברות \(פירוק\)](#), התשמ"ז-1987 [וסעיף 354\(ה\)](#) [לפקודת החברות](#) [נוסח חדש], התשמ"ג-1983). לפיכך, היה על המבקש, לכאורה, להגיש את תביעת החוב עד ליום 12.12.2006. עם זאת, נוכח העובדה שצו הפירוק פורסם ברשומות רק ביום 3.7.2006, גם המפרק אינו חולק, למעשה, על כך שיש למנות את תקופת ששת החודשים החל ממועד זה, כך שהמועד האחרון להגשת תביעת החוב היה 3.1.2007. בנסיבות אלה איני נדרש להכריע בשאלה מהי הנפקות של פער הזמן שבין מועד מתן צו הפירוק למועד הפרסום ברשומות.

תביעת החוב של המבקש נשלחה, לטענתו, למפרק ביום 4.1.2007. התביעה נתקבלה במשרדי המפרק ביום 8.1.2007. מדובר, אפוא, באיחור של חמישה ימים לכל היותר בהגשת תביעת החוב. בנסיבות אלה מתעוררת השאלה האם עלה בידי המבקש להצביע על "טעם מיוחד" שבגינו "לא יכול היה" להגיש את תביעת החוב במועד, כנדרש לפי הוראת [סעיף 71\(ב\)](#) [לפקודת פשיטת הרגל](#) במקרה של איחור בהגשת תביעת החוב.

3. לטענת המבקש, נודע לו על מינוי המפרק לתפקידו רק בחודש ינואר 2007, ומיד כשנודע לו אודות המינוי הוגשה על ידו תביעת החוב. המבקש מוסיף, כי האיחור הקל בהגשת תביעת החוב על ידו לא פגע בהסתמכותם של אחרים, שכן במועד הגשת

תביעת החוב טרם החל המפרק לדון בתביעות החוב שהוגשו על ידי הנושים וטרם חולק דיבידנד כלשהו לנושים. המבקש מוסיף עוד, כי החברה שבפירוק לא דיווחה לכוונס הרשמי ולמפרק על חובותיה כלפיו, למרות שהיו ידועים לה היטב. לטענתו, יש לראות בנתון זה משום "טעם מיוחד" להארכת המועד. כן מציין המבקש כי המפרק דחה את תביעת החוב מטעמו מפאת האיחור בהגשתה רק ביום 19.12.2007, וזאת לאחר שביום 11.5.2007 אישר בכתב את קבלת תביעת החוב ולא ציין כי לא הוגשה במועד. בעשותו כן, כך ממשיך המבקש וטוען, יצר המפרק בפני המבקש מצג כי תביעת החוב התקבלה במועד. המפרק מתנגד להארכת המועד המבוקשת. לטענתו, המועד בו נודע למבקש אודות מינוי המפרק אינו רלוונטי לשאלת הארכת המועד. המפרק מציין עוד, כי ממכתב מיום 20.9.2006 שנשלח לכוונס הרשמי על ידי עורכת דין ממשרדו של המבקש עולה כי המבקש ידע בפועל אודות צו הפירוק כשלושה חודשים לאחר שניתן, ולפיכך אין הצדקה לאיחור בהגשת תביעת החוב. בהקשר זה מוסיף המפרק, כי המבקש המציא לו בקשה להארכת מועד להגשת תביעת החוב רק ביום 7.2.2008, לאחר הגשת הערעור על דחיית תביעת החוב לבית המשפט המחוזי ביום 6.2.2008.

4. סוגית פרשנות התנאים להארכת מועד להגשת תביעת חוב, הקבועים [בסעיף 71\(ב\) לפקודת פשיטת הרגל](#), נדונה בפסק דינו של בית משפט זה מיום 21.8.2012 [ברע"א 9802/08](#) הוועדה המקומית לתכנון ירושלים נ' א.ר. מלונות רותם (1994) בע"מ (בפירוק) (להלן: עניין מלונות רותם). בפסק הדין האמור אומצה גישה מקלה יחסית לפרשנות התנאים האמורים, וזאת במיוחד במצבים בהם הנושה שאיחר בהגשת תביעת החוב לא ידע בפועל אודות מתן צו הכינוס או צו הפירוק. בעקבות מתן פסק הדין בעניין מלונות רותם ניתנה לבעלי הדין בבקשת רשות הערעור שלפניי הזדמנות להשלים את טיעוניהם, והללו עשו כן.

בהקשר זה יצוין, כי הכונס הרשמי שלא ראה תחילה לנקוט עמדה בנוגע לבקשת רשות הערעור, הגיש עמדה מעודכנת בעקבות פסק הדין בעניין מלונות רותם. עמדתו הנוכחית של הכונס הרשמי אינה חד-משמעית. מחד גיסא הוא עומד על כך שהמבקש טוען לאי-ידיעה על מינוי המפרק לתפקידו, אולם עניין זה אינו מעלה ואינו מוריד לעניין החובה להגיש את תביעת החוב במועד. מאידך גיסא מציין הכונס הרשמי, כי במועד הרלוונטי להגשת תביעת החוב לא חלה התקדמות משמעותית בהליך הפירוק, וכי עצם הגשת ההליך הערעורי על ידי המבקש לא מנעה מהמפרק לפעול

לקידום הליך הפירוק. עוד מציין הכונס הרשמי, כי נכון למועד החלטת בית המשפט המחוזי נשוא בקשת רשות הערעור קופת הפירוק הייתה ריקה וטרם חולק דיבידנד לנושים. אולם, מאז אמורים היו להתקבל בקופת הפירוק כספים בעקבות הסכם פשרה מיום 26.1.2011 (להלן: הסכם הפשרה), שנכרת בין המפרק לבין חברה אחרת ואושר על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה (בקשת רשות ערעור על ההחלטה לאשר את הסכם הפשרה נדחתה בהחלטת השופטת מ' נאור מיום 21.12.2011 ברע"א 2404/11 המונעה המקומית פרדס חנה כרכור נ' החברה הכלכלית פרדס חנה כרכור בע"מ (בפירוק)). בכספים אלה, כך מציין הכונס הרשמי, יהיה די כדי להביא לתשלום דיבידנד בשיעור 100% נומינאלי לנושי החברה שבפירוק.

5. בנסיבות העניין שוכנעתי, כי נוכח הגישה שאומצה בפסק הדין בעניין מלונות דותם, המחייבת את המפרק להתחשב בהשפעת הבקשה להארכת המועד להגשת תביעת חוב על יעילות הליך חדלות הפירעון וקידומו (ראו עניין מלונות דותם, פסקה 14 לפסק הדין), יש להיעתר לבקשת רשות הערעור ולקבל את בקשת המבקש להארכת המועד להגשת תביעת החוב. לעניין זה ראיתי להתחשב במספר נתונים, שבהצטברם יחד מקימים "טעם מיוחד" להארכת מועד במקרה דנא. ראשית, האיחור הקל יחסית בהגשת תביעת חוב. שנית, העדר התקדמות כלשהי בהליך הפירוק בפרק הזמן שבין חלוף המועד הקבוע בחוק להגשת תביעת החוב לבין מועד הגשתה בפועל. שלישית, העובדה כי המפרק במכתבו למבקש מיום 11.5.2007 לא דחה את תביעת החוב מפאת האיחור בהגשתה, ולפיכך יצר מצג כאילו לא נפל בה כל פגם מבחינה זו. רביעית, העובדה שבעקבות הסכם הפשרה התקבלו בקופת הפירוק כספים שיהיה בהם כדי להביא לתשלום חובותיהם (הנומינליים) של כלל נושי החברה, כך שקבלת תביעת החוב של המבקש באיחור לא תפגע (למצער, משמעותית) בנושיה האחרים של החברה. וחמישית, ובכך אולי העיקר: הסכם הפשרה הנזכר מביא לכך שחלק לא קטן מסכומה של תביעת החוב של המבקש ישולם על ידי החברה איתה נכרת הסכם הפשרה.

6. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדונה כערעור והערעור מתקבל. החלטתו של בית המשפט המחוזי נשוא בקשת רשות הערעור מבוטלת, וניתנת בזאת למבקש הארכת מועד להגשת תביעת החוב עד למועד הגשתה בפועל. למען הסר ספק יובהר, כי אין בהחלטתי זו משום נקיטת עמדה לגבי ההכרעה בתביעת החוב עצמה. המפרק יישא בשכר טרחת עורך דין בסך 20,000 ש"ח לזכות המבקש.

ניתן היום, כ"ח בחשוון התשע"ג (13.11.2012).

א' גרוניס 54678313-9305/09

ה נ ש י א

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 09093050_S06.doc ד
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)